

ANNISSE FORSAMLINGSKUS

17. APRIL 1897 - 17. APRIL 1997

Forsamlingshusets bestyrelse takker

Sponsorerne

Jan Jørgensen, Fadølsekspresen

AIF's Venner

Annisse Idrætsforening

Grundejerforeningen 'Granly'

Annissevinduet

Annisse Borgerforening

Unidanmark Fonden

Quick Service

&

Annoncørerne

Helsing Kommune

Unibank

Jan Jørgensen, Fadølsekspresen

Quick Service

Buwi Tryk

uden hvis hjælp dette jubilæumsskrift næppe havde set dagens lys

Annisse Forsamlingshus 17. april 1897 - 17. april 1997

© Annisse Forsamlingshus

Redaktion: Annisse Forsamlingshus' Bestyrelse

Redaktionssekretær: Birger Lundsgaard

Sats og tryk: Buwi Tryk

ISBN: 87-986386-0-2

ANNISSE FORSAMLINGSHUS

17. APRIL 1897 - 17. APRIL 1997

Indholdsfortegnelse

Sigrid Nielsen, Sandbjerggård - Annisse Forsamlingshus gennem 100 år	side 5
Sigrid Nielsen, Sandbjerggård - Fortegnelse over samtlige formænd	side 8
Karl Nielsen, Sandbjerggård - Erindringer fra 16 år i bestyrelsen	side 10
Birger Lundsgaard - Forsamlingshuset - Lokalsamfundets mødested	side 12
Knud Hald Pedersen - En anderledes Annisse-Saga	side 14
Inge Gregersen - Fra en 'gammel' formands erindringer	side 16
Hans Gregersen - Hvad bartenderen så - og hørte	side 18
Johannes Vestergaard - Den 'gamle' vært fortæller	side 20
'Glade' Arne Christensen - Spredte erindringer	side 22
Mogens 'Brugs' Nielsen - Blade af en brugsuddelers dagbog	side 24
Lise Nielsen - Gode år i Annisse Forsamlingshus	side 25
Inge Lykke - Dilettant og revy i 'nyere tid'	side 26
Inge Lykke - Foreningen Annisse Forsamlingshus i fremtiden	side 28
Ugeposten 13. december 1988 - Kjolen blev bundet op	side 29
Knud Smækhest til Hald - Annisse Sagaen 1987	side 30
Stig Obel - Annissesangen	side 36

Helsing Kommune sender hermed Annisse Forsamlingshus de hjerteligste lykønskninger i anledning af 100 års jubilæet, og sender samtidig vores forhåbninger om en god og aktiv fremtid i adskillige år endnu for forsamlingshuset.

I samme anledning ønsker Helsing Kommune at give udtryk for sin glæde og respekt over de mange spændende og alsidige aktiviteter, der til stadighed foregår i forsamlingshuset, bl.a. i form af revyer, diletanter, banko-spil, børne-disco, loppemarked, fællesspisning og ikke mindst de mange private festarrangementer.

Alle disse mange gode tiltag er på hver sin måde stærkt medvirkende til at styrke sammenholdet i lokalsamfundet, og vi påskønner alle de enorme kræfter, som frivillige Annisseborgere lægger i de forskellige arrangementer.

Endnu engang rigtig hjertelig til lykke med jubilæet. Vi håber, forsamlingshuset vil få nogle festlige dage i anledning af jubilæet.

Mange venlige hilsener

Claus Lange
borgmester

Per Knudsen
kommunaldirektør

Annisse Forsamlingshus gennem 100 år

Af Sigrid Nielsen

I foråret 1897 - nærmere betegnet den 17. april - afholdtes stiftende generalforsamling for Annisse Forsamlingshus.

Man vedtog at tegne aktier hos Sognets beboere til opførelse af et hus. Grunden på ca. 2.000 kvadratalen (ca. 788 kvadratmeter) havde man fået foræret af gårdejer Niels Albrechtsen, Rygården. Den var beliggende på Helsingvej lige over for Rørmosevej. Gårdejer Karl Kr. Pedersen, Auleholmgård, Huseby, blev valgt til Husets første formand.

I løbet af sommeren fik man ved fælles hjælp bygget et hus. En brønd havde man ikke, men hentede vandet i den nærliggende kilde, Snogekilden. Belysningen var petroleumslamper, og der fortælles, at man ved møder i den lille stue kunne blive helt sorte i ansigtet af os fra lamperne. Det kostede 4.173 kr. at opføre huset. Bestyrelsen ansatte husmand Niels Kristensen til at renholde huset. Som løn for dette måtte han erholde garderoben.

Huset benyttedes dengang til fastelavnsgilder, høstgilder, foredrag og Skytteforeningen lejede lokalerne til gymnastik og folkedans til en leje af 20,- kr. om året.

I 1902 havde man overskud i kassen. Dette blev benyttet til at plante hæk og træer på grunden. Det var dog ikke hvert år, at det gik så godt. Således måtte man i 1903 ud til aktionærene og hæve 4% af aktiebeløbet til betaling af terminen.

I 1905 holdt man sommerfest i juli; der var travløb og senere fest i Huset med tombola og bal. I december samme år fik man stillet en scene op og spillede dilettant.

I 1915 startede man to hold folkedansere, et for børn og et for voksne. En planlagt juletræsfest måtte aflyses på grund af en skarlagensfeberepidemi.

I 1917 under Den første Verdenskrig var det småt med fornøjelser, men man enedes dog om at holde Mikkelsgilde. Der måtte ikke udskænkes spiritus, og maden havde man selv med.

I 1918 vedtog man følgende priser for leje af lokaler: Salen 8,00 kr., den store stue 6,00 kr., den lille stue 5,00 kr. uden varme og 6,00 kr. med varme. Foreningsballer kostede 15,00 kr., offentlige baller 20,00 kr., andre fester 25,00 kr. og oplysende foredrag 10,00 kr.

I 1919 var Huset omkring 20 år gammelt, og reparationer nødvendige. En ny køkkendør blev sat i, gulve og vinduer blev repareret, og taget blev understrøget. 27. september holdt man Mikkelsgilde. Der blev serveret kaffe og kager og en enkelt bajer til madkurven. Tre musikere spillede til dansen.

Nyt hus

I 1920 begyndte man at tale om et nyt forsamlingshus og købte en grund i Annisse By af Kristoffer Nielsen, Hejeltegård. Prisen var 50,00 kr. pr. kvadratalen. I november fik man skødet og udlejede senere grunden til lærer Kristoffersen, Annisse Skole, for 25,00 kr. om året. Grunden blev betalt med 750,00 kr. kontant plus 500,00 kr. til 6% i rente og 50 kr. i afdrag pr. termin. Ved et møde den 3. juni 1925 vedtog man med 20 stemmer mod 3 at flytte foreningen Annisse Forsamlingshus til byen.

Tømrer Christoffer Svendsen, Annisse, og murer Jørgen David Nielsen, Alsønderup, byggede det nye hus. De unge karle fra sognet mødte op og gravede grunden, og bønderne stillede heste og vogne til rådighed til transport af materialer. Det gamle hus rev man selv ned, og alt hvad der duede blev brugt til det nye hus. Tømrer Svendsen købte den gamle grund for 100,00 kr.

Det nye forsamlingshus blev indviet den 1. august 1926. Samtidigt blev der anskaffet et nyt klaver. Det kostede 850,00 kr., som man lånte af søstre Pedersen,

Ved

Folke- og Indvielsesfesten

i Annisse Forsamlingshus

Søndag den 1. August

1926.

Folkedansere i det gamle forsamlingshus 1916.

Fra venstre:

1. Lars Pedersens Alvilda, Ledmosegård.
2. H. P. Larsens Signe, senere gift med Fr. Jørgensen.
3. Kristoffer Larsen, Tækkerens søn.
4. Ukendt.
5. Lars Pedersens Katinka, gift med Karl Pedersen, Lavø.
6. H. P. Larsens Boline.
7. H. P. Larsens Troels.
8. Hedvig gift med Hans Andreasen.
9. Hans Andreasen, søn af Murer og Høker S. A.
10. Marius Carlsens Lovise, Lindholm.
11. Peder Rasmussens Lars, Pølemosen.
12. Sadelmager Peder Rasmussens Karl.
13. Johanne gift med Kr. Jørgensen, Egholm.
14. H. P. Larsens Anna, gift med Kr. M. Jensen, Duebjerg.
15. Kristian M. Jensen, Duebjerg.
16. Frederik Jørgensen, søn af Sv. Jørgensen, Egholm.

Auleholm, til 5% i rente. Samme år kunne man så opføre Hostrups 'Feriegæsterne' som dilettant. Året efter lejede skolen huset til gymnastik.

I 1935 afholdt man flyvestævne ved sommerfesten. Anders Albrechtsen, Rygården, stillede en mark til rådighed som start- og landingsbane.

Man købte en håndsprøjte til brug ved ildebrand i 1942 og gravede samtidigt en brønd, så man selv havde vand. Samme år blev der optaget et nyt lån til vedligeholdelse af huset, og klaveret blev udskiftet med et nyt.

Fastelavnsavis og jubilæer

Man afholdt fastelavns-gilde hvert år. Ved festen i 1945 udkom den første Fastelavnsavis, der blev redigeret af arkitekt Robert Svendsen. Avisen udkom hvert år indtil Robert Svendsen døde. Derefter var der en pause på ni år, hvorefter Knud Hald Petersen overtog hvervet som redaktør indtil 1989. Avisen var illustreret af tegneren Kai Engholm, kendt fra serien 'Far til fire'.

I 1947 fejrede man foreningens 50 års jubilæum. Der var kaffebord, dans og underholdning. Fru Hansen, Helsing Central-kro, stod for serveringen. Danmarks Radio kom og lavede en udsendelse fra festen med bl.a. Ebbe Lykkes tale for damerne. Disse fastelavnsfester samlede altid fuldt hus. I 1950 fortælles det, at man solgte 14 kasser øl og 3 kasser vand.

I 1951 fejrede man det nye hus' 25 års jubilæum. Samme år måtte man aflyse dilettantforestillingen på grund af mund- og klovesyge.

Man begyndte at modernisere Huset i 1953. Der blev indlagt vand og toiletter, men disse måtte allerede udskiftes i 1960 med tre nye wc-kummer med vandlås over gulvet, da de gamle havde uheldige afløbsforhold. Som led

i moderniseringen købte man et brugt gaskomfur i 1956 til erstatning for primussen.

Nye mennesker

I begyndelsen af 1960'erne flyttede der mange nye mennesker til sognet. Dette bevirkede, at pladsen i Forsamlingshuset blev for trang, hvorfor man i 1964 udvidede salen med en loggia, der blev bygget ud i gården. Samtidigt blev parkeringspladsen udvidet, idet man inddrog den gamle vandværksgrund.

Udvidelsen af Huset forslog dog ikke, så i 1970 måtte man atter i gang. Denne gang fik Huset et nyt, større køkken, indgangsparti, ny garderobe og nye toiletter. Den lille sal blev større. Til gengæld blev scenen og den gamle garderobe fjernet.

Der blev også ansat et fast værtpar, som kunne sørge for mad til de mange private fester, der blev holdt i Huset.

I denne periode holdt man hvert år Lucia-fest med optog. Juletræsfesten ophørte i Forsamlingshuset, men blev i stedet flyttet til skolen.

I 1969 var Husets økonomi lidt dårlig, hvorfor man

besluttede at prøve at afholde et loppemarked. Første forsøg gav et overskud på ca. 12.000 kr, hvilket hjalp meget på økonomien. Der er blevet afholdt loppemarkeder hvert år siden 1971, hver gang med et fint overskud. I 1970 måtte man opgive at holde loppemarked på grund af ombygningen.

Hærværk og matriarkat

I 1970'erne forsøgte man i en kort periode at holde natballe fra kl. 22-04. Senere forsøgte man sig med disco-fester, der var godt besøgt og gav fine overskud. De måtte dog standses, da de unge øvede for meget hærværk i byen. Så går det langt bedre i dag med sodavandsdisco for de 6-12 årige. Disse arrangementer er altid godt besøgt. Tidligere tiders fastelavnsfester er i dag afløst af en revy.

I 1989 fik Forsamlingshuset sin første kvindelige formand, Inge Gregersen. Hun blev i 1996 afløst af Inge Lykke Pedersen. Forsamlingshusets ledelse og økonomi fungerer i dag fint, og sammenholdet er som altid godt.

»Eventyr på fodrejsen« 1947.

1. Robert Svendsen, 2. Lillian Jensen, 3. Karl Erik Nielsen, 4. Ruth Hansen, 5. Vald Hald Pedersen, 6. Poul Sejr, 7. Annelise Svendsen, 8. Oskar Jensen, forrest: Axel Christiansen, Knud Hald Pedersen.

Fortegnelse over samtlige **FORMÆND 1897 - 1997**

Af Sigrid Nielsen

Karl Kr. Pedersen, Auleholmgård, Huseby	1897-1898
Lars Pedersen, Møllegården	1899
Kristoffer Larsen, Tækker, Helsingvej 50	1900
Hansen Jensen, Egebjerggård	1901-1903
Peder Jensen Pedersen, Hulegård	1904
Jens Andersen, Dalenborg	1905
Jørgen Larsen, Garbolund	1906
Ole Nielsen, Eskerødgård	1907
Ole Peder Jørgensen, Pølemosen	1908-1909
Lars Jørgensen, Palmegård	1910-1911, 1916-1917, 1922-1923
Hans Larsen, Lindholm	1912
Jens Kr. Jensen, Egebjerggård	1913
Andreas Larsen	1914-1915
Anders Olsen, Petershvilevej	1918-1919
Lars Peter Larsen, Drøshøj, Huseby	1920-1921
Peder Jacobsen, Dalenborg	1924-1929
Laurits Svendsen, Møllegården	1930
Bernhardt Hansen, Nyholmgård	1931-1932
Hans Hansen, Skovgård	1933-1936
Oluf Jensen, Kildevæld Mejeri	1937-1938
Ejnar Christensen, Ledmosegård	1939-1940
Hans Peder Pedersen, Lykkelandsgård	1941-1942
Hans Demant Nielsen, Lille Auleholm, Huseby	1943-1944
Knud Thomsen, Ympehave	1945-1946
Thorvald Sommer, Rørmosevej 35	1947
Marius Nielsen, Palmegård	1948, 1958-1959
Robert Svendsen, arkitekt	1949-1951
Louis Nielsen, Dybendal	1952-1957
Knud Rasmussen, Thorsmosen	1960-1963
Karl Nielsen, Sandbjerggård	1964-1979
Tom Bregnbak, Skovgård	1980-1988
Inge Gregersen, Søkæret 9	1989-1995
Inge Lykke, Tvingsvej 7	1996-

GADEKÆRET IGEN.

I alle de sidste numre af bladet har vi behandlet sære hændelser i, og om, vort gadekær; dette mystiske sorte boblende dyb, der i uhygge næppe overgås af den berømte skotske sø "Look-Nees", giver atter i år stof til vore spalter.

Hvad er det for sælsomme magiske kræfter dette kær rummer, og som ikke engang har kunnet afsløres under Poul Andersens talrige undervandsundersøgelser? Sidste sommer har flere troværdige personer set en ensom kvindeskikkelse, som ved nattetide bevægede sig sukkende og søgende ude i vandet langs bredderne. Fantasiløse mennesker vil påstå, at det var Anna Vestergård, der gik og fangede dafnier til sine akvariefisk, og andre hævdede, hun var ved at lære den høne at svømme, som passede vildællingerne. Vi kan dog ikke godtage disse simple forklaringer, der er meget andet, der tyder på mindre jordnære ting. En sen aften hørte man høje knald fra kærrets nordøstlige hjørne, kort efter så man en mandsperson, der i luntetrav forsvandt mod den gamle smedie, bærende på noget der lignede en vildand.

Onde tunger ville vide at det var Søren Larsen, som for gode ord og betaling, havde formået dette blads redaktør til at skaffe ham en billig andesteg, under påskud af at det var en ondskabsfuld andrik, som druknede ællingerne.

Som sagt, vi tror ikke på disse letkøbte udlægninger, og vi vil være vore læsere meget taknemlige, hvis De kunne give os nogle oplysninger, som kunne bidrage til at kaste lys over alle de mystiske tildragelser.

Annisse Borgerforening.

*

FINDES DER

i Dalenborgkvarteret en flink mand eller kvinde, som kan træde hjælpende til, når jeg ikke er hjemme. Min kone har fået en ny kjole med lynlås i ryggen. Hun har nu et par gange måttet ligge med den på om natten, fordi jeg ikke var hjemme og kunne lyne den op. Tilbud med opgivelse af pris kan indsendes under billetmærket "Hjemmehjælp".

Otto Vestergård.

Erindringer fra 16 år i Forsamlingshusets bestyrelse

Af Karl Nielsen, Sandbjerggård, Huseby

Januar 1963 blev jeg valgt ind i bestyrelsen for Annisse Forsamlingshus. Ved det konstituerende møde fik jeg at vide, at her blev jeg ikke længe, hvis jeg ikke kunne spille kort, (hvad jeg ikke kunne på det tidspunkt). Selve forhandlingerne varede kun et kvarter. Det blev dog til 16 år, hvoraf de 15 år som formand. Det blev en begivenhedsrig periode, da Annisse's befolkning i 1960'erne blev stærkt forøget, og Forsamlingshuset derfor var alt for lille.

Cigarkassen i blomsterbedet

Det første større projekt var udvidelsen ud på gårdspladsen i 1964 med logiaen. Dette blev udført udelukkende med frivillig arbejdskraft - især af bestyrelsesmedlemmerne. Alle var indstillet på at gøre det så billigt som muligt, og vi var nødt til at gøre det så billigt som muligt. Sammenholdet i bestyrelsen var fantastisk, selv ægtefællerne mødte op, når der blev kaldt.

Pengene var små, og da det kneb med terminen, prøvede vi i 1969 at holde et loppemarked. Da dagen oprandt var pladsen sort af mennesker. Da jeg efter at have budt velkommen trådte et skridt tilbage, blev jeg trængt ind bag døren og måtte stå her i ca. 10 minutter, før jeg kunne komme fri. Vi havde regnet med et overskud på ca. 6.000 kr., men da dagen var slut, var resultatet det dobbelte. Nu var gode råd dyre. Sparekassen var lukket, det var jo søndag, og kassereren skulle på ferie tidligt næste morgen. Hvad gør man så? Går hjem og graver cigarkassen ned i havens blomsterbed indtil han kommer hjem fra ferie.

Loppemarkederne fortsatte hvert år fra 1971. I flere år holdt vi dem i Annissegårds lade. Det skabte et særligt miljø og stemning, især når uglefamilien sad på bjælkerne og kiggede ned på os. Loppemarkederne var et nødvendigt tilskud til husets økonomi.

Da damerne fik deres vilje

I 1970 indså vi, at en ny udvidelse forestod. Denne gang var det køkkenfaciliteterne, der stod for tur. Vi fik arkitekt på. Indgangspartiet blev udvidet, og vi fik nye toiletter og garderobe. Den lille sal blev udvidet med det gamle køkken, og huset blev udbygget, så der blev plads til et nyt køkken.

Indretningen af dette fik diskussionen til at rulle, da bestyrelsens damer ikke var enige med arkitekten. Damerne fik heldigvis deres vilje. Samtidig fjernede vi

...ska' vi så komme igang ...

Karl Nielsen, Sandbjerggård, klar til aktion.

scenen og den gamle garderobe. Det gav god plads i salen.

Da Huset nu fremstod pænt og hyggeligt, steg brugen af det til private fester. Der var nu også fast værtspar til at tage sig af madlavning og lignende.

Vagtskifte

Jeg havde nogle dejlige år sammen med bestyrelsen, som var næsten de samme personer i alle årene. Det gav et fantastisk sammenhold og kammeratskab.

Efterhånden kom der så mange nye medlemmer i Huset, at jeg syntes, det måtte være deres opgave at føre arbejdet videre. Det glæder mig at se, at sammenholdet stadig eksisterer, og at Huset bliver holdt i en fin stand.

Fra loppemarkedet 1983.

Fra loppemarkedet 1995.

Forsamlingshuset - lokalsamfundets mødested

Af Birger Lundsgaard

Efter den tabte krig i 1864 besluttede den danske officer Enrico Mylius Dalgas, at 'hvad udad tabes, skal indad vindes', hvorefter han var med til at grundlægge Hede-selskabet, der opdyrkede den jyske hede. Patriotiske landmænd og borgere gik sammen om at oprette skytteforeninger, og atter andre lod sig inspirere af den britiske andelsbevægelse og grundlagde Danmarks første brugsforening i 1866 i Thisted, og landets første andelsmejeri i Hjedding i 1882.

Såvel skytterne som folkene bag de forskellige andelsforetagender havde imidlertid behov for nogle mødeste-

Bestyrelsen arbejder på balkonen, under loftet

der, og således opstod forsamlingshusene. De tidligste forsamlingshuse, der blev oprettet af skytteforeningerne - det første blev grundlagt i 1871 i Ryslinge på Fyn - var oprindeligt 'gymnastikhuse' eller 'øvelshuse', men snart fik de tillige en funktion som steder, der skulle 'yde husly for oplysende foredrag'.

Starten

Fra begyndelsen af 1870'erne og frem til århundredeskiftet blev der opført ca. 1.600 forsamlingshuse i Danmark, og midt i 1930'erne blev der registreret omkring 2.100 fungerende huse. I takt med landkommunernes affolkning i tiden efter Den anden Verdenskrig gik det imidlertid tilbage med opførelse af nye forsamlingshuse - ja flere blev direkte nedlagt - men det blev dog fulgt op af en modsat rettet tendens i de større bysamfund, hvor borgerne krævede at få oprettet ungdomshuse, medborgerhuse eller kulturhuse.

Forsamlingshusene opfyldte fra starten et behov i

sognene for at få et mødested, hvor man udover at kunne øve i gymnastik, håndbold og badminton, samtidigt havde fået et sted, hvor man kunne diskutere politik, høre foredrag og ikke mindst afholde små og store fester.

I mange sogne blev forsamlingshuset også oprettet som en modtræk mod Indre Mission, der ofte opkøbte den lokale kro for at indrette den til missionshus eller ved pression havde fået nedlagt forbud mod at offentlige lokaler blev brugt af ungdomsforeningerne.

I Nordsjælland var der eksempelvis store modsætninger mellem grundtvigianerne 'de glade kristne' og Indre Mission, hvilket bl.a. kan ses i Hillerød, hvor der både findes Grundtvigs Højskole og Indre Missions undervisningscenter. I Helsingør omtalte man ironisk nabobyen Græsted som 'Den hellige Stad', på grund af områdets mange missionshuse og tilsvarende få forsamlingshuse, medens man i Græsted omtalte Helsingømrådet som 'De gudløses Land' på grund af den stærke grundtvigianske holdning, de mange forsamlingshuse og tilsvarende få missionshuse.

I dag

Under besættelsen fra 1940-45 blev mange forsamlingshuse anvendt til indkvartering af tyske tropper. Da 'de grønne' forsvandt, var mange af husene modne til gennemgribende istandsættelser, men trods delvise erstatninger og mulighed for lån - som bestyrelsesmedlemmerne skulle hæfte personligt for - strakte midlerne ikke til, og flere huse blev nedlagt.

Affolkningen af landdistrikterne gjorde ikke tingene bedre, og ønsker om bedre standard og nye sportsaktivi-

... i køkkenet ...

- så er det rart at kunne slappe af bagefter.

Dele af bestyrelsen med medhjælperne Lars Baundal og Jacob Lykke efter renovationen af den store sal i 1995.

teters krav om mere plads og mulighed for badning var ligeledes medvirkende årsager til flere forsamlingshuses lukning.

Den store udflytning fra byerne til landområderne i 1960'erne og 1970'erne betød dog, at landsbyerne i nærheden af større bysamfund voksede eksplosivt med opførelse af helt nye parcelhuskvarterer. Dette betød redningen for forsamlingshusene, da der atter blev brug for dem som mødested, når udflytterne skulle integreres i landsbyen og sognet.

Forsamlingshusene er blevet brugt til utallige borgermøder og grundejerforenings dyster og -fester, ligesom de forskellige foreninger i sognene anvender husene til blandt andet generalforsamlinger og deslige.

Et hus

Et forsamlingshus, der ønsker at være medlem af Landsforeningen af Forsamlingshuse i Danmark, skal som minimum have en valgt bestyrelse, der driver huset efter almindelige forretningsprincipper, og efter bedste evne varetager lokalbefolkningens behov for kulturelle og selskabelige aktiviteter.

Det forretningsmæssige løses ofte ved at leje forsamlingshuset ud til private eller til foreninger. Holder huset i en ordentlig stand og ellers har det fornødne udstyr, kan der være endog meget store indtægter på at leje huset ud. Det kan eksempelvis nævnes, at et forsamlingshus i det nordsjællandske stort set er lejet ud hver eneste weekend flere år frem i tiden, og at man herudover i snit lejer huset ud to a tre gange på almindelige hverdage - hver eneste uge. Året rundt.

Dette betyder, at bestyrelsen i det pågældende forsamlingshus år ud i fremtiden må sætte sig på visse datoer, for at kunne overholde sin forpligtelse til at varetage behovet for kulturelle og selskabelige aktiviteter.

Det kulturelle og det selskabelige

Og hvad består de kulturelle og selskabelige aktiviteter så i?

For at vende tilbage til foranstående forsamlingshus, så arrangerer bestyrelsen eksempelvis såkaldte fællesspisninger, hvor husets medlemmer kan mødes over et måltid mad og en uformel hyggesnak. Der arrangeres egentlige fester med spisning og efterfølgende dans, hvor musikken ofte leveres af den lokale præst og hans 'Jazzkapel'. Hver tredje måned udsætter bestyrelsesmedlemmerne sig for at få blæst trommehinderne ud, når de samler omkring 200 af sognets 6-12-årige børn til sodavands-disco, og herudover arrangeres der loppe-marked, jule- og påskemarked, lucia-optog, sangaftener, vinsmagninger og diverse foredrag, ligesom husets dilettant-gruppe varetager opførelsen af det årlige teaterstykke og den årlige revy, begge dele med efterfølgende spisning og bal.

Jo, der er stadig liv i det lokale forsamlingshus. Og i modsætning til de offentlig drevne kulturhuse, så er det forsamlingshusenes medlemmer, der selv står med ansvaret for, at det lokale mødested kan bevares.

Kilde: Tom Bregnbak 'Forsamlingshuse i Nordsjælland'.

Uddrag af Politikens Hvem Hvad Hvor 1997.

En anderledes Annisse-saga

Af Knud Hald Pedersen

I anledning af Forsamlingshusets 100 års jubilæum har man bedt mig skildre lidt af Husets historie. Nu er jeg vel nok ikke den bedst egnede til dette, da jeg ikke er en 'ægte' gammel annisser. Jeg flyttede først til byen i 1931. Desværre er der ikke nogen af de 'rigtige' gamle annisse-borgere tilbage. Men jeg skal da gøre et forsøg.

I landsbyen eller på marken

Efter nederlaget til Tyskland og tabet af Sønderjylland i 1864 var Danmark i en krise-situation; man prøvede at leve op til det gamle ord 'hvad udad tabes, skal indad vindes', skytte- og gymnastik-foreningerne tog fart og højskolebevægelsen samlede mange unge. På landet savnede man lokaler til de forskellige aktiviteter og forsamlingshusbyggeriet tog fart.

Nu opstod der et problem, skulle disse huse ligge inde

i landsbyerne eller ude på marken? Jeg ved, at der i Ramløse var lige mange for og imod, men de økonomisk bedst funderede sagde, at såfremt huset skulle ligge ved byen, ville de ikke være med. Derfor ligger forsamlingshuset i dag langt fra Ramløse by.

Jeg formoder, man har haft det samme problem her i Annisse. Det er i hvert fald en kendsgerning, at det første forsamlingshus lå derude, hvor nu 'Bungaloven' ligger. Jeg har dog oplevet det gamle hus. Det var nærmest en baraklignende bygning uden de moderne bekvemmeligheder, man har i det nuværende hus.

Ikke noget godt ry

Annisse Forsamlingshus havde ikke noget godt ry i nabo-kommunerne. Dengang havde hver bondegård 2-3 karle; når så karle fra andre sogne mødte op, og måske prøve-

Fra Annisse Fastelavnstidende 1987

Nyheds- og avertissementstidende

Jubilæumsudgave

35. årgang

28. Februar 1987

No. 35

Redaktør: Knald Petterson

Billedstof: Ove Olesen

de på at tage pigerne fra de indfødte, blev der ballade. Der fortælles om nogle vældige slagsmål.

Da man så flyttede til det nuliggende sted, blev der med tiden indført den regel, at der ved baller skulle være politi-vagt. Det var altid en Helsing-polititmand, der formedels 15 kr.- røgtede dette hverv.

Det var i mange år politibetjent Malmendorf, der klarede dette, foriøvrigt på en glimrende kontant måde. Han var stor, kæmpestærk og myndig. Han var møllersøn fra Vendsyssel og var - sammen med en broder - ansat i Københavns politi. Her blev broderen skudt ned på åben gade, og Malmendorf søgte ud til roligere omgivelser. Når der var optræk til slagsmål, tog han en af aktørerne i hver hånd og klaskede dem sammen et par gange. Og så blev der ro.

Ved nogle fester tog de ældre borgere også med, og mens de unge dansede, spillede nogle gårdmænd l'homme med betjenten, der kun sjældent måtte i tjenstlig aktion.

Så skete der desværre det, at Malmendorf lod sig vælge ind i Helsinge sogneråd for et parti, der ikke var bøndernes livret. Så forholdet hørte snart op.

Visse traditioner

I forsamlingshuset var der visse traditioner, især diletant-forestillinger, høstgilde, juletræ og ikke mindst fastelavnsgilde. Annisse var kendt for sine amatør-forestillinger. Det kom sig nok af, at instruktøren ikke var en hvemsomhelst. Det var nemlig lærer Møller, som var nevø af kammersanger Herold.

Efter, at jeg flyttede til byen, medvirkede jeg i samtlige forestillinger. Møller forlangte perfekt arbejde. Jeg har to gange oplevet, at han har bedt en deltager holde op, da vedkommende ikke magtede opgaven.

Men det Annisse var mest kendt for var vel nok fastelavnsgildet, som altid blev afholdt lørdagen før Fastelavn. Medbragt mad, hvor man kappedes om at brillere med det lækreste. Der blev drukket masser af øl og brændevin; jeg har set mangan kæmpe-brandert vakle bort fra bordet. Der blev sunget, fortalt muntre historier, men højdepunktet var vel nok, når 'Fastelavnstidende' blev læst op.

Fastelavnstidende

Fastelavnstidende var et satirisk produkt, hvor årets begivenheder blev grundigt genoplevet. Det startede under Besættelsen, i en tid hvor man nok kunne trænge til at glemme alt det triste for en stund.

Tekst-redaktionen bestod af Robert Taguskæg, Knald Petterson og Robert Svendsen, medens billedmaterialet blev leveret af Robert Svendsen. Desværre døde Robert alt for tidligt.

Men så skete der det, at den uden for landets grænser kendte tegner, Kaj Engholm, flyttede til byen og overtog Roberts hverv, hvorefter han i nogle år glædede læserne

med sine prægtige tegninger. Han døde desværre også alt for tidligt, og i de sidste numre af bladet blev det Ove Olesen, der klarede billed-stoffet.

Det var inden TV var almindeligt, men det lykkedes at få radioen herud og lave en udsendelse. Det betød, at hele landet især kunne glæde sig over Ebbe Lykkes 'Tale for damerne'.

Juletræet fra Tving

Forsamlingshusets juletræ var en begivenhed, som især børnene glædede sig til. Men foruden forældrene deltog flere andre voksne. Mens børnene morede sig omkring træet, var der lejlighed til at få et slag kort.

Det var i mange år således, at juletræet blev skænket af en Helgesen ude på Tving. Han er død for mange år siden, derfor tillader jeg mig at fortælle følgende:

Et år kom bestyrelsen ud for at hente træet, men Helgesen, som var fanatisk missions-mand, sagde: 'I får ikke noget træ i år'. Da man spurgte hvorfor, svarede han: 'Jeg har hørt, at man dansede om træet sidste år, og om mit juletræ skal der ikke danses, men synges salmer'. Så spurgte man, om man da ikke kunne købe et træ! Dertil blev svaret nej. 'Jeg har sagt, hvad mit træ skal bruges til'.

Rigtig scene

Nu er det vel nok årets revy og loppemarkedet, der trækker folk til Huset; men man ser ofte folk strømme til ved bryllupper, begravelser og større familiebegivenheder.

Desværre kan sammenkomster med unge mennesker undertiden falde lidt uheldigt ud. Mon de ældre har været forudseende, da de ønskede Huset placeret udenfor byen?

Skulle man ønske noget positivt for Huset, var det, at man kunne få råd til at udvide med en 'rigtig' scene.

Fra en 'gammel' formands erindringer

Af Inge Gregersen

Ansigtssløftning!

Lisbeth Bothmann og Peter Baundal under malerarbejdet i 1995.

Kort efter, jeg var blevet valgt til formand eller 'forstanderinde', som det drillende er blevet kaldt, for Forsamlingshusets bestyrelse, sagde Karl fra Sandbjerggård, at Annisse endelig var blevet 'placeret på verdenskortet': 'Nu var der en kvindelig præst og kvindelige formænd for såvel Brugsen som Forsamlingshuset!'

I løbet af de efterfølgende generalforsamlinger blev stadig flere bestyrelsesposter i Forsamlingshuset besat af kvinder. Så det var måske ikke helt forkert, når det forlød, at 'matriarkatet' havde indtaget Annisse i almindelighed - og Forsamlingshuset i særdeleshed!

Ansigtssløftning

Det er ingen hemmelighed, at Forsamlingshuset er nødt til at tjene penge for at kunne eksistere. Et af de forretningsområder, som vi i 'matriarkatet' hurtigt blev enige

om kunne styrkes, var udlejningen. Huset trængte gevaldigt til en 'ansigtssløftning', som vi besluttede at give det, således at medlemmerne og andre fik lyst til at bruge det til private fester i videre omfang end tidligere.

Så der blev diskuteret farver og farvekombinationer til vægge, lofter, bjælker, buer osv., gardiner, tæpper, møbler i forrummet og meget mere. Alt imens mændene omkring os ind imellem var ved at få svip! - Dette til trods var de særdeles solidariske, da arbejdet skulle gøres, og der blev lagt mange arbejdstimer både inde og ude.

I perioder talte vi om, at såvel 'matriarkatet' som vores mænd med garanti havde længere arme end gennemsnittet at al det slæberi! - Det skal tilføjes, at ideen viste sig rigtig: Udlejningen er steget nærmest eksplosivt i de senere år!

Men når arbejdet så var overstået, hvad enten det var en fest, Loppemarkedet eller en slidsom arbejdsdag, var det utroligt hyggeligt og sjovt at slutte af med en stille bajer, enten på trappestenen, i haven eller ved baren, hvor

*...Ansigtsløftning?
Peter Baundal i arbejde.*

vi hver gang blev enige om, at Annisse nu er det bedste sted at bo!

Giv damen et glas

To gange årligt mødes formændene for forsamlingshusene i Helsingø og Hillerød kommuner. Jeg husker tydeligt første gang, jeg deltog: Der blev meget stille i loka-

let, da jeg kom ind - jeg var den første kvindelige formand! - Da jeg havde fundet en stol, brød nu afdøde Poul-Erik fra Vejby stilheden med et 'Giv damen et glas!' Stemningen blev hurtig gemytlig, da de fandt ud af, at jeg ikke behøvede særforplejning, og vi havde i de følgende år mange gode møder, hvor der blev arbejdet for at holde 'fælles fodslag' til gavn for alle forsamlingshusene og forsamlingshustanken.

Det har været spændende og udfordrende at være den første kvindelige formand for Huset. Engagementet, entusiasmen og hjælpsomheden har været stor, samarbejdet har 'kørt', og kvinderne i bestyrelsen har kun enkelte gange spillet på, at vi tilhørte det 'svage køn'!

*Tak for dejligt samvær til alle og en særlig tak til mine bestyrelseskolleger gennem årene.
Og de allerbedste ønsker for Husets fremtid!*

*...'giv Damen et glas' - og straks kom alle de andre.
Fra foreningens 97-års dag.*

'Hvad bartenderen så - og hørte'

- indtryk fra Sodavandsdisco'erne for de 6-12 årige drenge og piger i Annisse Forsamlingshus.

Af Hans Gregersen

Jeg har sammen med Christian (Peschardt) været så heldig at være med som bartender fra starten fra ca. tre år siden. - Og det er aftener, vi begge ser tilbage på med stor glæde.

Moderigtige

Allerede ved halv syvtiden (diskoteket begynder først kl. 19) begynder gæsterne at komme: Drengene, tja nogle i mode-rigtigt joggingdress inkl. kasket (med skyggen bagud, se'fø'li), andre i mørke bukser, hvid skjorte og slips, sågar butterfly, vandkæmmede og med røde kinder. - Pigerne i fine kjoler, hot-pants eller eddersmarte gamacher, med farverige sløjfer i håret, neglelak og nogle endda med læbestift!

Den første times tid er der stille i baren. 'Man' slår lige en smut forbi for at se udbudet, 'man' snakker lidt, danser lidt, men handler ikke endnu. Og der kommer stadig nye gæster til. - Ved otte-tiden begynder der at ske noget. Måske har aftensmaden sat sig, så der er plads til lidt appetit; og dansen, som nu går lystigt inde i diskoteket, gi'r jo også en naturlig tørst.

Livet i baren er ganske som i en bar for voksne: Nogle begår sig yderst erfarent, andre mere usikre. - Nogle køber og slår sig ned ved bordene i barrummet eller hall'en, andre køber drikkevarer og farer tilbage til dan-

selokalet, og atter andre bliver 'hængende' i baren og snakker med hinanden - eller bartenderne. - Der udveksles meninger om tøj, 'åååndssvage lærere', fester, legetøj samt ganske almindelig sladder.

Stor underholdningsværdi

Det utrolige er, at Christian og jeg i denne sammenhæng ikke er 'voksne', næ, næ, vi er bartenderne, hvorfor kunderne frit kan udveksle synspunkter, som normalt næppe kommer 'de voksne' for øre. - Og det gør de så, og jeg overdriver ikke, når jeg siger, at underholdningsværdien er særdeles høj.

Pludselig ses en hårtop, et par øjne og en lille mund over barens kant - sådan lige netop: 'Hvor meget kan jeg få for dem her?', hvorefter en lille hånd dukker op og åbner sig, og ud triller en del mønter af både 'sølv' og 'guld'. - 'Hvad vil du gerne købe?' - 'En sodavand'. - 'Hvilken en?' - Laaang efterforskning af udvalget, der er stillet op på disken. - 'En med hindbær'. - Hånden ned i kassen, fat i kapselåbneren, knappe op og flasken langt frem på disken, så pigen, der ikke er højere end bardisken, sikkert kan få fat om flasken - og pist, så er hun væk! - Fat i byttepengene, bagom Christian, gennem lokalet: 'Du skal have resten af dine penge!' - Tilbage i baren: 'Vil du passe på min taske?' - 'Hvor er der en telefon?' - 'Hvornår slutter I?' - 'Må jeg stille min sodavand her?' - 'Har

...og dansen den gik...

...først den ene vej og så den anden vej ...

du set Christine?' (blandt 200 gæster, hvoraf mindst ti hedder Christine!).

Det går stærkt fra ved halv ni-tiden til halv ti, hvor vi slutter. Og hele tiden med nogle fantastisk søde og glade kunder. Der er kommet med ét formål: At få en aften ud af det! - Og at dømme efter den træghed, der tydeligt præger vores kunder, når forældrene kommer for at afhente deres yndlinge, har de fået, hvad de kom efter!

*Med venlig hilsen
Hans Gregersen
'sodavandsdisco-bartender'*

*Sodavandsdisco-bartenderen (i midten) overvejede, om han skulle anskaffe sig en 'stålhjelm'.
Hans Gregersen på loppemarked med et par 'groupies'.*

Den 'gamle' vært fortæller

Genfortalt af Inge Gregersen

Fra byggeriet af loggiaen i 1965

Johannes Vestergaard har siden 1955 'levet med' Forsamlingshuset; aldrig som bestyrelsesmedlem, men altid - næsten - som en del af det og altid hjælpsom.

I mange år gik Johannes rundt i Sognet og noterede, hvem der skulle med til Fastelavnsgildet, og senere på året samlede han ind til juletræsfeften.

Husværten

I 1963 blev Anna og Johannes værtspar i Huset, og han fortæller, at idrætsforeningen holdt bal hver 14. dag. Og Huset holdt selv fire baller i løbet af året.

I 1963 var der tillige kakkelovne og brændekomfur,

som skulle passes, ligesom rengøringen skulle klares, foruden at der skulle laves mad og serveres ved private fester. Så der var nok at se til! - I 1964 blev kakkelovnene skiftet ud med et varmluftanlæg, så på det punkt blev arbejdet lettet mærkbart.

Johannes fortæller, at folk dengang kunne tage hurtige beslutninger. Som eksempel nævner han en fredag aften i 1965, hvor bestyrelsen og nogle flere sad og snakkede. Og pludselig var alle enige om, at huset skulle bygges ud.

Den samme aften blev der gravet ud, lørdag blev fundamentet støbt - og så blev loggiaen opført uden byggetilladelse eller andet forsinkende hurlumhej!

Begmand

En lørdag aften, da men lige var blevet færdige indvendigt, rullede en bus op foran Huset, der stadig lignede en byggeplads, med det første private selskab. De ældre gæster blev hjulpet ud af bussen, og flere sagde: 'Vi skal vel ikke herind og drikke kaffe?' - Men det skulle de, og det kom de! Og de blev så glade for det flot pyntede lokale, at de spurgte, om de ikke også kunne få aftensmad der.

Ved næste ombygning fik Huset indlagt centralvarme, toiletterne blev moderniseret, og der blev bygget et nyt køkken. Bestyrelsen fik en økonomisk 'begmand', idet de, der havde projekteret ombygningen, efter aftalen blot skulle have dækket udgifterne til papir og blåtryk. De forlangte også et honorar på 20.000 kr., da de sendte regningen!

Johannes Vestergaard (yderst t.v.) har beordret øl-pause - var der ikke nogen til Karl?

NY ATTRAKTION

De to multikunstnere og spøgefugle JOHS. VESTERGAARD og smed emeritus POUL SEJR gør stadig nye genistreger.

Den seneste så man optakten til nytårsmorgen, da de i ly af mørket aftenen før havde anbragt et lystfartøj på det isbelagte gadekær.

Velinformerede annisseborgere vil vide, at meningen er at oprette en havnerundfart med Poul Sejr ved årene og Johannes Vestergård udstyret med mikrofon eller råber, der fragter turister rundt om den topografiske sjældenhed i midten af gadekæret, der på generalstabskort er opført som SEJR-Ø.

Det forlyder endvidere, at d'herrer inden sæsonens start har tænkt sig at kombinere egen behagelighed med turisternes nysgerrighed ved at fragte Anna og Grete over på øen og samtidig få øens navn ændret til SPROGØ, dels inspireret af fruernes verbale kunnen, dels af den formodede tiltrækningskraft dette navn kunne have på mandlige turister.

Annisse turistinformation.

15.

Motiv fra Fastelavnstidende 1980.

En nøgleperson

Johannes fortæller, at der godt kunne være godt 300 gæster ved ballerne, så der var 'lidt trangt'. Dette prøvede man at løse ved at sætte et telt op udenfor: 'Men ingen ville være derude, så den idé slog ikke an!'

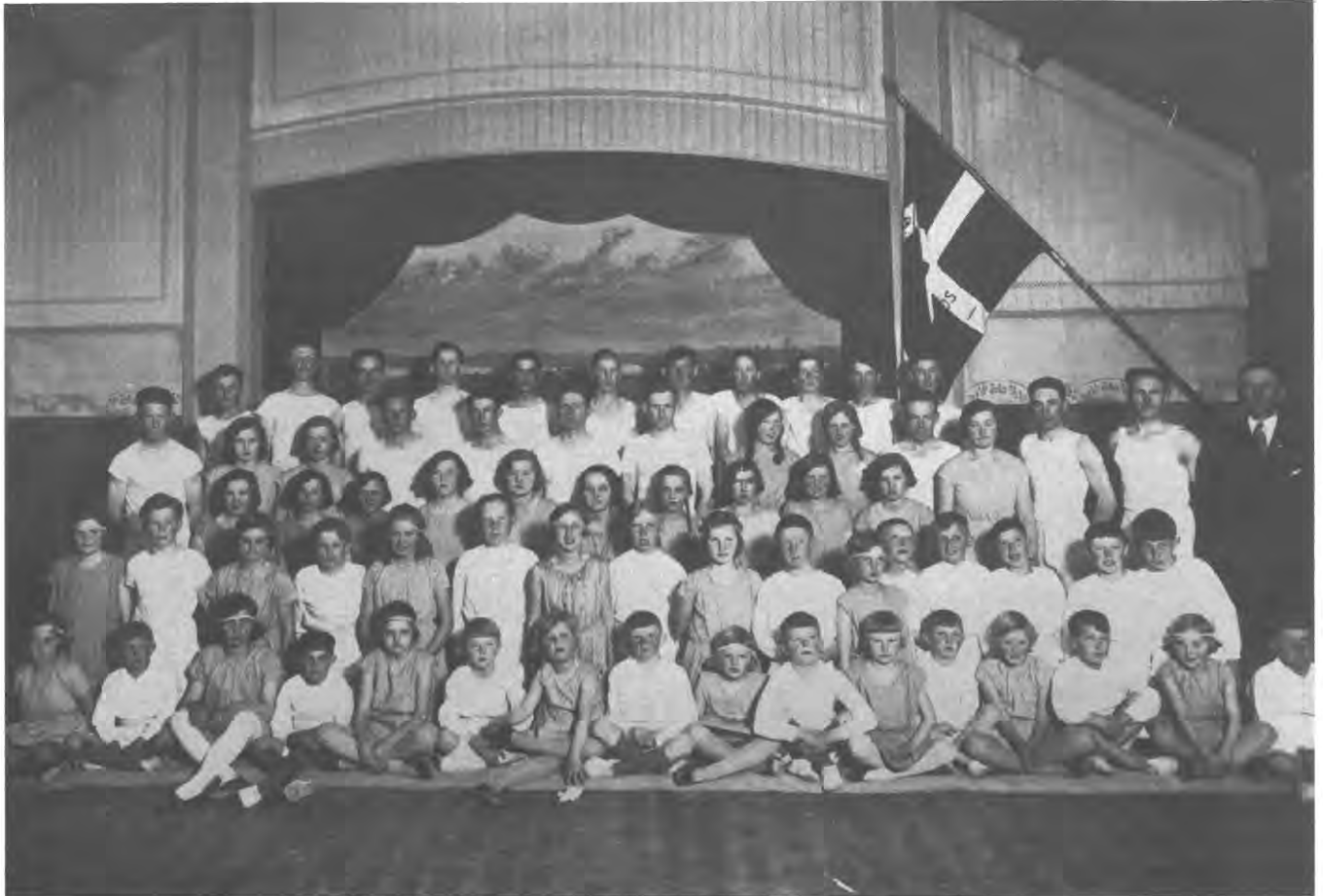
Anna og Johannes var værtspar i 8 år. Herefter blev Johannes 'nøgleperson' for Huset. Han var indtil 1996 den, der udleverede nøglen til lejerne af Huset. Johannes har i denne rolle mødt mange mennesker i glæde og i

sorg, og har 'lagt øren til' mangt og meget: 'Glassene stod hulter til bulter', 'Det gik fint', 'Rengøringen lader noget tilbage at ønske', 'Tak', 'Det er et dejligt hus', osv.

Men han siger, at det har været sjovt, og han synes stadig, at Huset udvikler sig i en god retning, og at han glæder sig over de mange forbedringer, der er sket.

Spredte erindringer fra Annisse Forsamlingshus

Af Arne Christensen, Annisse

Fra en gymnastikopvisning i Forsamlingshuset 1932-33.

Det første jeg kan huske, er en høstfest under Besættelsen, hvor jeg var med min far og mor. Efter at vi havde spist, var der forskellige talere, blandt andre Ebbe Lykke. Så var der 'kaffe', der nok mest bestod af Rich's eller Danmarks tilsætning. Aage Nielsen, Hejeltegård, ville så give kirsebærvin til os, der sad ved siden af dem, men vi havde ingen glas. 'Skidt med det', sagde Aage, 'vi bruger kopperne'. Og så skænkede han rundhåndet op.

Sport i Forsamlingshuset

Badminton blev startet op i Forsamlingshuset i 1941. Der var blot den hage ved det, at fjerbolden af og til ramte de to buer, når der kom en 'højder'. Der fandt også skydning sted i Huset. Således har min broder Egon gået til skydning med såvel luftpistol som luftgevær på 15 meter indendørs.

Dilettanterne skulle vi altid se. Jeg kan huske en streng

vinter med snestorm, hvor vi gik vild på vejen hjem fra Forsamlingshuset. I stedet for at følge markvejen, stoppede vi pludselig op ved et stort markskel, som vi så måtte følge langs med, til vi kom hjem.

Gymnastikopvisningen skulle jeg også gerne se hvert år. Et år var 'lille Børge', alias den senere købmand i Pibe Mølle, med. Han var en fantastisk gymnast. Starten foregik helt ude i køkkenet, gennem lillestuen og ud i salen, når han slog kraftspring og flik-flak. Det tog kegler. Folk klappede som vilde, så det blev gentaget nogle gange. Børge kunne også slå kraftspring på én hånd. Senere gik jeg selv til gymnastik under Thorvald Sommer, der var gammel Ollerup-gymnast. Han var streng, men god. Det var noget, vi havde godt af, da vi var noget stive.

Min svigermor, Lilly, startede forresten pige-gymnastikken (igen) i 1946, da de flyttede herud fra København. Min broder, Egon, spillede på Husets klaver både

til træning og opvisning. I 1971-72 var der også judo i Forsamlingshuset.

Idrætsforeningen har i det hele taget haft megen gavn og fornøjelse af det gamle hus gennem årene.

Balder, baller og blodige næser

For at vende tilbage til høstfesterne, så var de nu noget for sig selv. Det var en dårlig høstfest, hvis der ikke havde været nogen oppe og slås!

Der kom gerne fremmede folk og hjalp til med høsten, ikke mindst på de større gårde, Annissegård med flere. Og karle, der var ude at tjene på gårdene, de kunne hurtigt blive 'uenige' med de lokale bønderkarle om pigerne! Så der røg sommetider et par tænder, ligesom flere fik blodige næser.

Idrætsforeningen havde altid nogle gode baller med musik af Visdal eller Viggo Barber, henholdsvis fra Annisse og Helsingø. Jeg mener at kunne huske en vis Børge Wagner spille til nogle dilettantforestillinger.

Juletræsfesten

Juletræsfesten tredje juledag var et stort tilløbsstykke. De gamle koner sad og varmede sig ved kæmpe-kakkelovnen i hjørnet, medens børn og voksne gik i 3-4 rækker rundt om træet til lærer Møllers violinspil. Derefter læste Møller op af nogle julehistorier.

Til sidst var der godtepose-uddeling: Nogle store avnekurve fyldt med slikposer, appelsiner og æbler blev båret ind. En særlig kvik dreng stillede sig op bag i køen en gang til. Da han kom tredje gang, sagde lærer Møller: 'Du har vist fået én gang!'

Fra en juletræsfest i Forsamlingshuset.

Fra en juletræsfest i Forsamlingshuset.

Spejderne fra Amager

De berømte 'Spejdere' kom gående ud til os fra Amager for at spille fodbold med os. Ja, de havde godt nok taget toget til Hillerød dengang i 1944. Men trætte var de, da de nåede frem, så det gik nemt med at banke dem.

Om aftenen blev de bispist i Forsamlingshuset, hvor der var fest. De havde blandt andet skrevet en sang, der hed 'I den lille by Annis'e, sku' der slagtes grise!'

Næste år kom de på besøg på cykel. Så fik vi bank. Men de var jo også udhvilede, da de nåede frem!!!

Grundejerdytter

Først i 1970'erne blev der startet noget, der hed grundejerdytterne. Det var de forskellige grundejerforeninger, der dystede mod hinanden. Først om eftermiddagen på idrætspladsen, siden - om aftenen - nogle gevaldige fester i Forsamlingshuset med spisning, sangerdytter, forandreskulptur og senere dans til den lyse morgen. Disse dytter fandt som regel sted den anden weekend i august.

*Må held og lykke følge
Annisse Forsamlingshus
de næste 100 år.*

Blade af en brugsuddelers dagbog

Af Mogens 'Brugs' Nielsen

I anledning af Annisse Forsamlingshus' 100 års jubilæum vil jeg prøve at beskrive, hvordan det var at leve- re varer til Forsamlingshuset.

Da jeg kom til Annisse i 1953 blev der ikke holdt så mange fester i 'Huset', som det blev kaldt i daglig tale. De fire-fem årlige fester gav ikke den store handel, og yderligere havde Centralkroen i Helsingøe spiritusbevillingen.

Den lille mafia

Der var alligevel en sjov episode ved en dilettantforestilling, hvor jeg havde pådraget mig en forkølelse, og derfor ikke havde megen lyst til at gå i 'Huset', men blev hjemme.

Næste dag fortalte vor kommis, at han skulle hilse fra en af deltagerne og fortælle, 'at hvis vi ikke ville komme i Huset, så ville han ikke handle i Brugsen'. Det var kontant afregning.

Vi morede os lidt. Han fik tilnavnet 'Den lille Mafia'. Han var en god kunde, så længe han levede.

Da huset fik spiritusbevilling

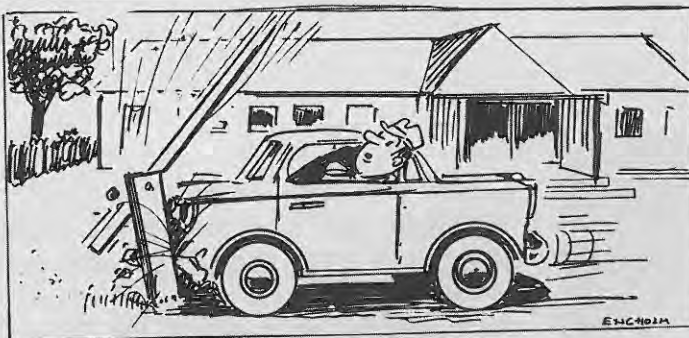
Men efter en ombygning, hvor Huset selv fik en spiritusbevilling, var bestyrelsen og nogle værtspar interesserede i, at der skulle være nogle flere fester, meget gerne private.

Nu fik Brugsen leverancerne, og det gik rigtig stærkt i mange år. Der var næsten altid nogle flinke hjælpere, både når der skulle læsses og afhentes og ikke mindst, når der skulle ryddes af dagen derpå. Der kunne dog godt gå nogle timer med at diskutere nattens begivenheder og de sjove episoder, der næsten altid havde været.

Den hjælpsomhed, der var dengang, håber jeg, der stadig er. Det samler et lille bysamfund, hvor man er afhængige af hinanden.

Med hilsen
Mogens

DE OLYMPISKE VINTERLEGE FLYTTES ALLIGEVEL IKKE TIL ANNISSE !

Inspireret af præsident Carters bestræbelser for at flytte sommerlegene fra Moskva har Søren Keis i forsøg på at få vinterolympiaden 1980 til Annisse afprøvet slalombanen ud for forsamlingshuset.

Det var Søren tanke, at forsamlingshusets flagstang skulle bruges til baneafmærkning i stedet for de

sædvanlige spinkle pinde. Og i stedet for ski benyttede Søren sin Alfa Romeo i bakgear.

Tanken om flytning af vinterlegene er nu definitivt opgivet, idet baneafmærkningen er slået så meget ud af kurs, at den kun kan benyttes til at vise vej mod forsamlingshusets indgangsdør.

SPORTSREDAKTIONEN.

Motiv fra Fastelavnstidende 1980.

Gode år i Annisse Forsamlingshus

1. september 1971 - 1. januar 1979

Af Lise Nielsen

Vort motto: 'Kom kære gæster, det er i Annisse vi fester'.

Efter Anna og Johannes Vestergaard overtog Ernst og jeg ledelsen af forsamlingshuset.

Der var en god bestyrelse med Karl Nielsen, Sandbjerggård som formand og Poul Andersen som kasserer.

Visse arrangementer lå fast med månedsballer - fastelavnstest - tøndeslagning fastelavnssøndag - afslutninger i idrætsforeningen - loppemarked - grundejerfesterne - høstfest - juletræsfest og Lucia-festerne samt diverse møder.

Så kom alt det private, alle de glade mennesker vi mødte, men også i sorgens stund kom sognets folk. Vi sagde aldrig nej.

Valghandlingerne i Annisse foregik i forsamlingshuset; festlige dage, hvor køkkenet var spise- og opholdssted for de delegerede. Optællingerne om aftenen viste faktisk det senere landsresultat.

Før vi begyndte havde vi sikret os gode hjælpere. Der gik ry af vort serveringspersonale. I dette jubilæumsskrift skal lyde en tak til alle Jer, der aldrig sagde nej.

En dejlig tid var slut, da vi sagde fra i 1979. Vel ikke den store økonomiske gevinst, men mange gode minder rigere.

Lise og Ernst Nielsen i køkkenet.

'Når Svend Hald vil med naboen lave lidt skæg lægger Erlings høns de mærkværdigste æg'.

Neuruppin fra Annisse Fastelavnstidende 1980.

Dilettant og revy i 'nyere tid'

Af Inge Lykke

Fra revyen ved AIF's 100 års jubilæum.

Fra venstre Preben - Ellen - Bjarne.

I mange år var dilettant fast tradition i huset, men på et tidspunkt blev den gamle scene fjernet til fordel for en udvidelse af salen. Derfor gik dilettanten i stå i en årrække, men det gamle scenefortæppe fra dengang eksisterer stadig, omend det er i ringe stand.

Dilettant

I midten af 80'erne blev en forkortet udgave af Emma Gad's 'Et sølvbryllup', opført ved Hilbert og Leni Win-

ther-Hinge's sølvbryllup. Det foregik i forsamlingshuset, og de medvirkende kom til at udgøre kernen i dilettanterne.

På det tidspunkt fik hver enkelt medlem af bestyrelsen et ansvarsområde, og Lis Rasmussen blev, som medlem af bestyrelsen, den første 'formand' for dilettanterne.

Den første rigtige forestilling var en teaterudgave af 'Store Klaus og Lille Klaus', dramatiseret af en af de trofaste og ihærdige skuespillere, nemlig Preben 'Flade' Jensen, som tillige var instruktør og hovedrolleindehaver. Det blev en stor succes, og der var skabt en gruppe på ca. 20 dilettanter, som siden hvert år har opført et stykke i november måned. Som Karl Nielsen sagde: Man plejer at starte med at øve, når høsten er i hus, og må så opføre det, inden folk rejser til november skiftedag.

Der er blevet opført mange forskellige stykker, men fælles for dem alle har nok været, at de har givet anledning til et godt (og undertiden tænksomt) grin for tilskuerne.

Gruppen af aktører er løbende blevet udskiftet, når nogle trængte til pause, og andre havde lyst til at prøve kræfter med de skrå brædder, eller nogen af de andre job bag og foran scenen. For huset har det været en vigtig aktivitet, som involverer mange personer. Jeg håber, at der fortsat vil være grobund for dette.

Revyteknik anno domini...

*Rafaels engle?
Lars Lydløs, Ohm og Vølt
alias Lars Bro, Jacob
Obel og Jacob Lykke sku-
er ud fra det nye tek-
nikrum.*

Revy

Revyerne kom til et par år senere. Det startede med AIF's 100 års jubilæum, hvor dilettantgruppen blev opfordret til at lave en revy til den store fest i Bjørnehøjhallen. Tilskuerne sad lidt langt borte og var svære at råbe op - men det gik.

Fastelavnsfester med oplæsning af 'Fastelavnstiden-
de' havde i mange år været en tradition - men festerne

trængte til en fornyelse. Den første tanke var at 'dramatisere' Fastelavnstidende, men det viste sig at være svære end beregnet. I stedet blev der skrevet en revy - og Annisse Saga (skrevet af huses berømte nabo: Knud Hald) fortsatte (indtil for 2 år siden) som et indlæg i programmet.

Mange emner er blevet behandlet i vores revyer - både lokalt og internationalt stof, og teksterne er altid blevet leveret af lokale forfattere udstyret med en skarp pen.

Nu er der stil over det

Både revy og dilettant kræver stort forbrug af både lyd og lys. I starten ejede vi selv intet, men måtte låne os frem, og i den forbindelse har vi haft stor hjælp af HUC, som velvilligt har lånt os lamper, lysdæmpere mm. Men langsomt har vi - når økonomien har tilladt det - fået bygget teknikken op, så vi kan klare os selv.

I starten sad '2 små forkølede teknikere' oppe på balkonen, hvilket var lidt upraktisk, da de ikke kunne følge med i, hvad der foregik på scenen. Senere flyttede de ned bag i salen, og det sidste nye er indretningen af vores teknikrum, som blev lavet i forbindelse med renovering af den store sal. - Nu er der stil over det - . Igennem alle årene har teknikertruppen været meget stabil: OHM, VOLT og LARS LYDLØS, og der er på nuværende tidspunkt ikke andre, der er i stand til at betjene det avancerede udstyr.

Ønskedrømme

Vi har et stort ønske for skuespilleriet i Forsamlingshuset :

AT NOGLE AF DE YNGRE BEBOERE I LOKAL-
OMRÅDET HAR LYST TIL AT FØRE DISSE TRA-
DITIONER VIDERE.

Rikke Falck i Annisse-revyen 1997.

Foreningen Annisse Forsamlingshus i fremtiden

Af Inge Lykke

Hist hvor vejen slår en bugt, lige før indkørslen til Annisse By, når man kommer fra Helsingør, ligger der et gult hus, der i årtier har været hjemsted for Sognets beboere. Her har man kunne mødes i fest og glæde. I sorg. Til private fester og officielle arrangementer. Til valghandlinger af forskellig karakter.

Siden starten i 1897 - der ude på marken lige over for Rørmosevej - er der sket mangt og meget med og omkring Foreningen Annisse Forsamlingshus. Men uanset huse- nes indretning og uanset hvilket årstal vi kan læse på den aktuelle kalender, så har det centrale for Foreningens eksistens altid været og vil altid være medlemmernes interesse for at slutte op bag Huset.

Huset skal også fremover være et samlingssted - og helst et attraktivt sted. Dette kræver en stadig vedligeholdelse af både det ydre og det indre, og måske på længere sigt ombygninger eller tilbygninger for at kunne tilfredsstille nye og andre behov.

I den nærmeste fremtid skal dele af taget renoveres, hvilket vil være en simpel nødvendighed, medmindre Huset skal anvendes som svømmehal.

Der har også været tanker fremme om, at Huset atter

...Hør hvor den sitrende ler i forsamlingshusfesternes livsglade lag ...

Fra en græsk aften i Forsamlingshuset hvor de tre gratier danser Zorbas dans.

får en fast scene, eventuelt som en udbygning fra salen mod nord. Og måske finder vi i fremtiden helt nye måder at udvide brugen af Huset på.

Men renoveringer, ombygninger, tilbygninger m.v. koster mange penge, som skal tjenes ind på udlejninger, fester, loppemarkeder m.m.m. Det er derfor vigtigt, at befolkningen i lokalområdet i almindelighed og medlemmerne i særdeleshed fortsat har lyst til at tage aktiv del i livet omkring Forsamlingshuset.

Små 200 husstande i Sognet er medlemmer af Forsamlingshuset. Der er også plads til de resterende 700.

Så de bedste fremtidsønsker, jeg kan give for Huset, er, at det bliver benyttet så meget som muligt.

Annisse Forsamlingshus
Et selvfølgelig mødested i Annisse Sogn

*Inge Lykke
Formand for Forsamlingshuset*

*...en stadig vedligeholdelse af både det ydre og det indre...
Formand Inge viser hvordan.*

20 Ugeposten - Tirsdag 13. december 1988

Kjolen blev bundet op da man cyklede til bal i forsamlingshuset

To generationer snakker om at gå til bal i Annisse Forsamlingshus - med 56 års mellemrum

HELSINGE: »Er der kommet træk og slip«, var det første, Ingrid Madsen fra Bagsværd spurgte sit 16-årige barnebarn, Malene Rydahl fra Helsingør, da de mødtes forleden og snakken faldt på, at de begge havde været til bal i Annisse Forsamlingshus - med 56 års

mellemrum.

Den nu 72-årige Ingrid Madsen, der dengang hed Jørgensen, boede på sine forældres gård, Egeholm i Huseby, og dengang i begyndelsen af 30'erne havde man altså ikke træk og slip i forsamlingshuset, men blot tre spande ude

bagved, der hurtigt flød over.

Pigerne ventede til de blev budt op

Dengang startede ballet klokken otte. Pigerne sad ærbart på bænken langs væggen og ventede på, at en ung mand

skulle byde op til dans.

- Men det kunne nu godt tage sin tid, fortæller Ingrid. For karlene var altid så generete i starten, og de stod og klumpede sig sammen henne i døren.

Dengang var det utænkeligt, at en pige bød en mand op til dans - undtagen når der var »dametur« - og hvis to piger dansede med hinanden, lå det i luften, at det nok var fordi ingen mænd ville danse med dem. Så pigerne sad altså pænt og ventede på, at karlene fik

taget mod til sig.

- Sådan er det ikke i dag, fortæller Malene. Nu er det meget almindeligt, at to piger danser med hinanden, eller at en hel flok venner danser sammen.

- Som pige kan man godt spørge en god ven, om han gider danse, men det er sjældent, at en pige byder en ukendt fyr op, siger Malene. For hvis hun gør det, så er det fordi, man lægger mere i det. Selvfølgelig er det ikke så vigtig, men det at

»byde op« er en måde, hvorpå du kan fortælle, at du er interesseret i et nærmere bekendtskab.

Dengang kom man for at danse

- Sådan var det i hvert fald ikke dengang, påstår Ingrid. Da kom vi for at danse. Jeg elskede simpelthen at danse - både vals, polka, sekstur og kædedans.

- Indimellem kunne man godt finde på at vende hovedet og gå uden at svare, hvis en karl bød op til dans, fortsætter Ingrid. Men det var ingenlunde fordi han var grim eller lugtede af armsved. Det var simpelthen fordi han var en dårlig danser. Jo, dengang sprang man rundt og dansede til et en-mands violinorkester, eller - hvis det gik højt - et tre-fire mands orkester fra Helsingør.

- I dag er der aldrig levende musik, altid diskotek. Og dans med alt for store armebevægelser er der ikke plads til på det tætpakkede dansegulv, siger

Malene.

Lange kjoler

- Til gengæld er det i dag frivilligt, om du vil være pænt klædt på, eller om du kommer i dit hverdagstøj, siger Malene, som godt selv kan lide at klæde sig pænt på.

- Kommer du i det tøj, du havde på i skolen, er der ingen, der har ondt af det.

Her er Ingrid tydeligt forbløffet. Dengang mødte alle piger op i lange kjoler.

- Jeg kan huske, fortæller Ingrid, at jeg havde en dejlig rundskåren kjole i crepesatin, som jeg var så glad for. Når vi fra Egeholm så skulle cykle de tre kilometer fra Huseby til Annisse Forsamlingshus, så løftede jeg kjolen op og hæftede den fast med en sikkerhedsnål.

Dengang som nu varede festlighederne til en time eller to over midnat. Bagefter kan Malene tage hjem og sove lige så længe, hun vil. Men det kunne man ikke dengang.

- Da måtte vi op klokken fem og malke køer, uanset, hvornår vi var kommet i seng, siger Ingrid.

Ja, meget er sket, siden Ingrid svang mangt en forpustet karl på dansegulvet i Annisse Forsamlingshus. Hvordan ser det mon ud, hvis Malene om 50 år sidder og udveksler balerfaringer med sit barnebarn?

am.

Malene Rydahl og hendes bedstemor, Ingrid Madsen snakker om, hvordan det er at gå til bal i Annisse Forsamlingshus - med et par generationers mellemrum.

Annisse Saga

19. Kapitel

Da vi forgangen vinter sluttede vor beretning, lovede vi i fremtiden at holde vore læsere underrettede om, hvad som videre måtte hende. Og i sandhed, det er blevet et år med vældige begivenheder, der i al fremtid vil præge livet i Helsingeland som i det ganske rige. Vi berettede, hvorledes al folket jublede over, at vores elskede Lensmand, trods indkaldelse til kongens råd, lovede at blive hos os. Vi kunne dog ikke skjule vor frygt for, at Rigsråden Schlüt-Povelsøn skulle opdage Peder Thorssøns umådelige evner.

Vore bange anelser slog til: Længe havde Uffemand haft et godt øje til storbonden Koben fra klippeøen. Denne ålædende, træskoklædte jorddrot passede ej ind i forsamlingen af veltrimmede stormænd. Og Uffemand formåede da også at få Rigsråden til at sende denne hjem til sine røgede sild.

Længe havde Schlüt-Povelsøn været betænkelig ved grevinde von Schallenbergs hårde fremfærd mod borgerstanden; selv hendes trosfæller omkring i sognene begyndte at knurre højlydt. Nu greb Rigsråden chancen for at blive den besværlige dame kvit på en af rigets vigtigste poster. Hun blev degraderet til at have opsyn med bondebrug og godserne i det ganske land. Om man end ej, som tilforn, kunne anvende trevne hovbønders arbejdskraft, og ej mere, om fornødent, sætte de vrangvillige på træhesten, ville hun være velegnet i embedet.

Ved den megen omflytning på sine talrige ministre stod Schlüt-Povelsøn og savnede den rette mand til at varetage landets boliger, fra hytter og rønner, til palæer ved sundet. Fluks faldt da hans blik på vor elskede Lensmand, Peder Thorsøn, og med prompt og pragt blev han da anbragt i det høje embede. At dette udløste blandede følelser her i lenet var en selvfølge. Alle var vi dog stolte - ikke mindst Annisse-folket. Omend han boede i den yderste kartoffelrække, var han da en af vore egne, hvilket han ingenlunde lagde skjul på! Bekymrede var vi dog også. Vi måtte se den triste kendsgerning i øjet, at han ej mere kunne bestride posten som Helsingelands Lensmand. Ingen anden ville som han kunne varetage folkets tarv; vi måtte erkende, at vi aldrig havde set noget lignende. Men en afløser skulle findes, og rænkesmedene fik travle stunder, men herom senere.

Hurtigt følte Thorsøn sig hjemme i det fornemme selskab, og han fik allernådigst plads ved grevinde Scallenbergs bord. Hun kunne belære ham om svineavlens fremme, tremmekalve og burhønsenes trivsel i sunde omgivelser. Som gengæld kunne han skaffe hende en billig bolig i Birkerød, hvorfra der daglig gik postvogn til hovedstaden.

Men spørgsmålet om Thorsøns afløser i højsædet på den røde borg **skulle** løses. Der var nogle, man straks kunne se bort fra, nemlig de røde rebeller og grønskollingerne. Ej var disse pjaltede individer fra de laveste kaste værdige til en så ansvarsfuld stilling. Der var da også blandt de mere agtværdige borgere mange, der ønskede at afløse Thorsøn; dels den store ære og ikke mindst de mange tusinde rigsdalere, man fik oven i købet.

Skulle man tage efter erfaringer og mange års tro tjeneste, måtte vel Bent Bondesøn og Erik Landmåler være de nærmeste emner. Om førstnævnte tog man hurtigt den beslutning, at han var uegnet. Dels havde han kun en liden jordlod og dels en plump adfærd og et sprog, der var lident passende for Lenets førende skikkelse. Landmåleren gik det på samme måde. Han havde for ofte været chancespiller på den politiske keglebane. Han ville også næppe kunne afse tid til det betroede hverv, han skulle jo passe sin bibelvandring ligesom sin salmedigtning. Her stræber han efter at komme på højde med en anden, tidligere Helsingeborger, nemlig Thomas Kingo.

Nu kom pludselig en tredie på tale, nemlig Christen Johnsen. Denne brave unge Annisse-borger havde i fire samfulde år vakt opmærksomhed ved sit klarsyn og sin idealisme. Da Møller Flemmingsen, Eriksen Nørgård, Børge Thirsvæld og de øvrige kasteløse ville give ham deres støtte, så det en stund ud til, at han ville blive kåret. Men ak - nok var forbundsfællerne liberale, men man skal jo ikke overdrive, og alene støtten fra rebellerne kunne tyde på noget fordægtigt.

Jacob Frimand ville vel nok være den bedst egnede, men han havde en gang for alle frabedt sig embedet. Han havde jo også fuldt op at gøre i sine holmgange med hr. Vand-Riksen. Denne stræbte ham øjensynligt efter livet og beskyldte ham for alskens mummiespil, når lenet skulle have nye retirader og lignende. Riksens forstbroder, Stig Vendekåbe, var ikke et hår bedre; han havde sågar truet med at æde Bent Bondesøns gamle hat.

Da - midt i forvirringen - fik et lyst hoved en genial ide: Hvad med at kåre novicen Lange Clausen? Ganske vist havde han ringe erfaring i lenets mange gøremål, men han var af ædel byrd, statelig af skikkelse og ej uformuende.

Dertil var han velbevandret i venstrevikingernes gamle krigskunst, så han, om fornødent, kunne holde sig ugerningsmænd fra livet. Han ejede en lille bod, hvorfra han solgte alkover, fadebure med mere. Han ville sikkert - for en ringe skilling - forsyne tingfolket med nye løjbænke, hvorpå de kunne hvile deres trætte kroppe efter de drabelige dyster i tingsalen. Hurtigt var sagen klar. Under folkets jubel blev Lange Clausen anbragt i højsædet. Nogle var måske lidt betænkelige og erindrede en anden berømt dansker, om hvem vismænd havde sagt: "Gør en stor mand af ham - men gør det langsomt". Dengang lyttede man ej til rådet, og vi kender jo alle, hvorledes det blev til ulykke for ham selv, hans brud og hele riget.

Ret snart skulle det vise sig, at skumlernes frygt var ubegrundet. Tilforn havde vi i Helsingeland et råd, der skulle påse, at alt stod vel til i udlånte boliger. Dette havde længe kreperet Bent Bondesøn og andre. Under den gamle lensmand var det ej lykkedes at afskaffe dette uvæsen. Nu fattede Bondesøn nyt håb og rejste sagen på tinge. Han hævdede, at skarnsfolk, der havde ødet deres penge bort i druk og kartenspil, i stedet for at købe egen bolig kunne skjytte sig selv. "Liden Tove" gav straks sit bifald til kende, hun forklarede, at hun af lutter næstekærlighed havde indrettet talrige små boliger, som hun for en klatskilling overlod almuen. Hun skulle meget have sig frabedt indblanding af småtskårne kværlanter. Som sædvanlig svarede højrøde, blegrøde og grønne med høje protesthyl, som de frelste dog ikke tog notits af. Man kiggede spændt over til den nye Lensmand, idet man skønnede, at hans ord havde stor vægt i denne sag. Alles øjne hvilede på ham, og da han med en storladet bevægelse vendte tommelfingeren nedad, gik der et befrielsens suk gennem hans tilhænger-skare. Han havde bevist, at han var af rette støbning og værdsatte de gamle dyder; flid, sparsommelighed og respekt for ejendomsretten.

Under den megen ståhej havde rebellerne ført en ubemærket tilværelse, og nu følte deres leder, Eriksen Nørgård, at noget måtte gøres. Han lod en skrivelse sende det ganske len rundt. Heri gjorde han opmærksom på de velgerninger, man ville yde folket: Jette Fossesen ville sørge for, at alle kunne lære at læse og skrive. Hr. Dræbysen fra Huseby Klit ville indfange brunstige væddere, der bortjog godtfolk fra Hougårds fagre enge. Endelig ville Børge Thirsvæld drage omsorg for, at det undergørende vand fra Helene Kilde kom de forgiftede Vejbyborgere til gode.

Vi have berettet om Annisse-folkets stolthed over, at en af vore egne, Peder Thorsøn, nu beklæder et af rigets højeste embeder. Men også i bispebyen Ramløse har man grund til at være stolte. Vi erindrer den tort, der overgik fru Addi til Eghøj, da hun ej fik sæde på den røde borg. Vi erindrer det gamle ord "En profet er sjælden agtet i sit fædreland". Men ved skjæbnens gunst er hun sandeligen også kommet til ære og værdighed. Det fylkede sig så, at hr. Brusenvang drog til de evige jagtmarker, og fru Addi indtog hans plads i kongens råd. Her fik man snart øje på damens mangfoldige evner, og hun blev betroet de højeste poster. So eksempel kan nævnes, at hun fremover skal bistå den fromme Christen Jydepotte med at påse, at ingen retirader eller møddingpøle ender i vore vandløb. Ministeren havde til hensigt at forbyde landets kører at færdes nærmere end 100 favne fra disse. Dette har fru Addi fået forpurret, så foreløbig sker der ingen forbud. (Tyrene melder historien ikke noget om). Som bekendt skal der efter høsten kåres nye folk til kongens råd, i hvilken anledning fru Addi nys har indgået alliance med Holten-Lind. At hun nu står sammen med denne erfarne frontkæmper fra Glis-Mogenstrups garde vil sikkert bevirke, at hendes lille tapre skare bliver mangedoblet ved næste kåring. Vi forudser, at fru Addi - ligesom Peder Thorsøn - vil få en ministertaburet, så vi her i Helsingeland har to personer på rigets højeste poster. Vi bliver stolte!

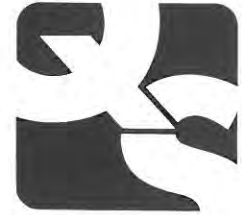
Året har været rigt på store begivenheder, og som følge heraf er vor sælsomme beretning blevet længere end vanligt. Vi vil også i tiden fremover holde vore trofaste læsere underrettede om hvad, som kan hænde af stort og småt.

Således prentet medio Januari det herrens år nittenhundredeottetisyv.

Knud Smækhest til Hald

Alt tømrer-, snedker- og
malerarbejde udføres

Tømrer-Snedkerfirmaet

Quick Service

v/Bjarne Petersen
Dalenborgvej 7 . Annisse . 3200 Helsingø . Telefon 48 71 25 78

Jan Jørgensen

Kløvermarksvej 6
3200 Helsingø
Telefon 48 79 65 78
Biltilf. 30 32 66 98

• **Kopiering**

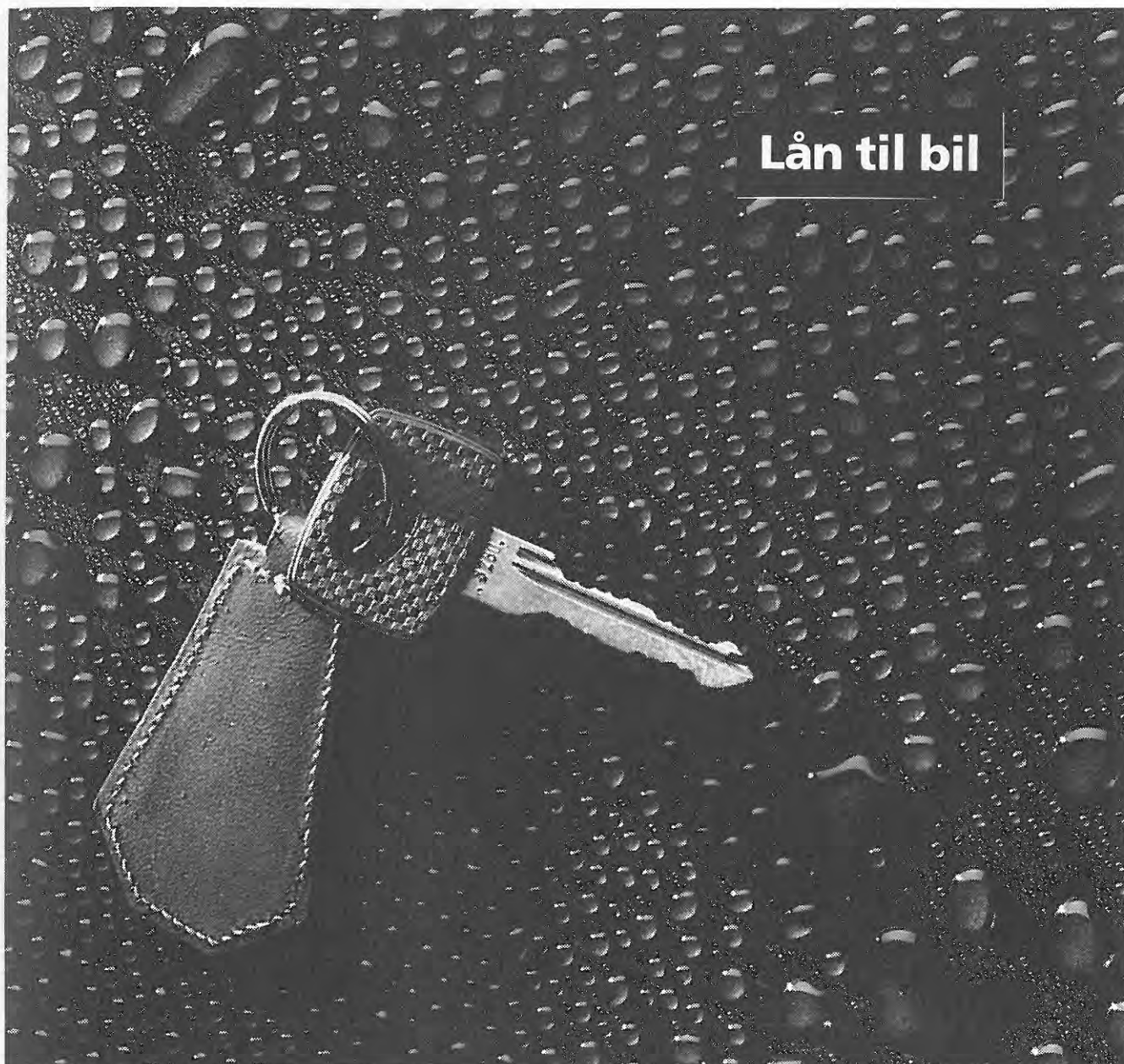
• **Digital print**

• **Tryksager**

Høj kvalitet, levering til tiden og prisen som aftalt.

BUWI **KOPI**
TRYK_{aps} **CENTRET**

Vognmarken 3 . 3200 Helsingø . Telefon 48 79 60 10

Lån til bil

Udbuddet af bilfinansiering er stort, og det kan være lige så svært at vælge finansiering som at vælge bil. Fx vil en lav rente alene ikke altid betyde, at finansieringen er den bedste.

Og De behøver ikke vente med finansieringen, til De har fundet bilen. Tal med os allerede nu om et konkurrencedygtigt og fleksibelt billån, der passer til Dem.

Med en udbetaling på 40% er renten på et variabelt forrentet lån p.t. kun 6,25%*) om året.

Kom ind i Unibank og hør mere om bilfinansiering nu. Så kan De koncentrere Dem om at finde den rigtige bil...

*) Rentesats pr. 22. april 1996. Nominel årlig rente 6,4%. Det svarer til en årlig omkostning på 8,1%. Løbetid 7 år.

Unibank

- blinkende stråler fra rødmende sol over Arresøs fløjlsgrønne vand.

Annissesangen

Mel. Hver gang en sommer

*Kender du Annisses bakkede landskabers svingende, dragende sang,
Efterårsvinden befordrer den rask over kirken til klokkernes klang.*

*Hør, hvor den svinger sig let over Arresøbreddernes klukkende ro,
medens den dræver lidt mere i øst, hvor i engene Viben har bo.*

*Hør, hvor den musisk fortryller, - forhekser en aften i bakkernes land,
- blinkende stråler fra rødmende sol over Arresøs fløjlsgrønne vand.*

*Mættet af minderne bølger den hen over svindende rugmarkers hav,
sludrende, spillende, levende synger den inde fra oldtidens grav.*

*Hør, hvor den sitrende ler i forsamlingshusfesternes livsglade lag,
- dribler og finter i fodboldens rullende leg over græsset - i mag.*

*Mageligt slendrer den ovenpå søndagens øl og en snaps og en lur.
Løbende, pustende, svedende viser den moden i joggerens tur.*

*Fri dig du Annisseborger fra bilsædet, fjernsynet, kødgrydens bånd,
- lyt til din egen natur - og til sognet, der summer af liv og af ånd.*

Stig Obel